

Ott vagyunk mindenhol, ahol szükség van ránk

Beszélgetés Fra Matthew Festinggel, a Szuverén Máltai Lovagrend nagymesterével

A Szuverén Máltai Lovagrend programjainak megvalósításában több mint százezer ember vesz részt szerte a világban, a szervezet egy átlagos évben 200-300 millió euró értékben nyújt segítséget a bajbajutottaknak - mondta a Máltai Hírek c. lapnak adott interjújában Fra Matthew Festing, a Szuverén Máltai Lovagrend nagymestere. A lap legfrissebb száma a honlapunkon is elérhető.

A Szuverén Máltai Lovagrend programjainak megvalósításában több mint száz ezer ember vesz részt szerte a világban, a szervezet egy átlagos évben 200-300 millió euró értékben nyújt segítséget a bajbajutottaknak. A máltai szervezetek a fejlett nyugati országokban éppúgy megtalálják a maguk feladatait, mint a katasztrófa sújtotta területen, vagy Afrika éhezõ nyomortelepein. A több mint 900 éves múltra visszatekintõ lovagrend nagymestere, Fra Matthew Festing, augusztusban a Balatonföldváron rendezett nemzetközi mozgássérült táborba látogatott, és interjút adott a Máltai Híreknek.

- Milyen feladatokat talál magának a több mint kilencszáz éves múltra visszatekintõ Máltai Lovagrend napjainkban? Milyen kihívásokkal szembesíti a lovagrendet a mai világ?

- Ott vagyunk mindenhol, ahol szükség van ránk, ahol háborúk, cunamik, földrengések pusztítanak. A humanitárius katasztrófák utáni segítségnyújtás komoly kihívást jelent, de az éppen aktuális válságtól függetlenül állandó feladatokat rónak ránk a szociális problémák is. Munkánknak ez a része egyáltalán nem helyhez kötött, a legfejlettebb országokban és az elmaradott térségekben egyaránt jelen vagyunk. Azt hihetnénk, Németországban például nincs szükség a máltaiak segítségére, pedig komoly problémákkal küzdenek, elég a drogokra, a lányanyák ügyeire, vagy az AIDS visszaszorításáért tett erőfeszítésekre utalnom. Szociális feladataink a világ minden táján adódnak, a legfejlettebb országokban is. A világban növekvõ szekularizáció ugyanakkor egy másfajta kihívással szembesíti a lovagrendet. Feladatunk, hogy megõrizzük a keresztény értékeket, amelyek minden tevékenységünknek az alapját adják.

- A rend jelmondata: *Tuitio fidei et obsequium pauperum*, azaz a hit védelme és a szegények szolgálata. Melyik az első a kettõ közül?

-
A kettõ között egyensúlynak kell lennie. Az utóbbi években több szociális feladatot végeztünk, tehát munkánkban felerősödött a szegények szolgálatához sorolható szerepvállalás. De nem szabad megfeledkezni a másiról sem. A „Tuitio fidei” kifejezést a legtöbb országban úgy fordítják, hogy a hit védelme. Valójában a latin kifejezés mást is, többet is jelent. A tuitio egyúttal azt is jelenti, hogy táplálás, folytatás, továbbvitel. Mintha melegházban magokat vetnénk, majd a kifejlõdõ növényt kiültetnénk a kertbe, hogy felnõhessen, kiteljesedhessen. Európában ma a szekuláris megközelítés dominál, a vallást és az egyházat próbálják kiszorítani a társadalomból. Ez számunkra azt jelenti, hogy miközben folytatnunk kell a „szegények szolgálatából” levezethetõ humanitárius tevékenységeinket, koncentrálnunk kell a „Tuitio fidei” jelentette kihívásokra is. Ezt persze nem olyan egyszerű átváltani a mindennapi feladatokra. Németországban volt egy kallódó iskola, amelynek vezetésére a máltai szervezetet kérte fel az ottani püspök. A máltai szervezet vonakodott magára venni ennek terhét, úgy kellett rábeszélni õket. De azután belevágtak, és ez egy hihetetlenül sikeres vállalás lett. Két évvel ezelõtt látogattam meg õket, és nagyon mély benyomást tettek rám. Ma már a második iskola átvételét tervezik...

- A Haiti szigetén történt földrengés után a tévében legalább annyiszor lehetett látni a máltai orvosokat, mint a Vöröskereszt kórházi sátrait. Az egyenruhán kívül mi különbözteti meg a Szuverén Máltai Lovagrendet a többi humanitárius szervezettõl?

- A munkamódszerünk és a hozzáállásunk. Haiti kifejezetten jó példa, mert azt is mutatja, hogy addig maradunk, amíg szükség van

ránk, amíg érdemi segítséget tudunk nyújtani a bajban. Sokszor ez azért nem könnyű, mert a média figyelve a katasztrófa utáni első időszakban erős, majd később alábbhagy, és ezzel párhuzamosan a pénzforrások is szűkülnek. A Máltai Lovagrend először mindig felméri a helyzetet és tervet készít a saját feladatairól. Van egy tényfeltáró csapatunk, amely előbb mindig felméri a helyszínt, és összeállítja a feladatainkat. Néha az is előfordul, hogy azt javasolják: ne menjünk oda, mert nem tudunk segíteni. A Gáza övezetből például azzal jöttek vissza, hogy fizikailag lehetetlen odajutnunk, ahová igazán kellene. Számunkra az is fontos, hogy a katasztrófa sújtotta ország kormánya kérjen segítséget, kapjunk meghívást, hogy menjünk oda, és dolgozzunk – kivéve persze, ha összeomlott a törvényes rend, akkor megyünk magunktól. Ahol viszont beavatkozunk, ott hosszú távú programot valósítunk meg. Ezért van az, hogy a többi szervezet már rég elment, de mi még mindig ott vagyunk és segítünk. Bevonjuk a helyi embereket is a munkába, hogy magukénka érezzék, és tudják továbbvinni, amikor mi már eljövünk onnan. Ez egy nagyon fontos máltai módszer. Fontos és eredményes.

– *A Szuverén Máltai Lovagrend történelme csaknem ezer évre nyúlik vissza. Milyen változásokat hozott a szervezet életében az utóbbi két évtized, érződött-e például a kelet-európai rendszerváltás hatása?*

– Óriási változások történtek a világban. 1990 előtt a máltai lovagrend nem dolgozhatott a közép-kelet európai országokban. Ma pedig Magyarországon, Romániában, Csehországban és Lengyelországban kifejezetten eredményes és erős szervezetünk működik, de még hosszan sorolhatnám az ide tartozó országokat. Magyarország a legjobb példa, és ezt nem bóknak szánom, a máltai szervezet példaértékű munkát végzett, ami elsősorban Kozma Imre atyának köszönhető, és persze a magyarországi máltai szervezetnek és az önkéntesek seregének. Ugyanakkor nemcsak Kelet-Európában történtek hihetetlen változások, hanem a Távol-Keleten is, Ázsia dél-keleti térségében 20 éve ugyancsak nem működött máltai szervezet, most pedig ott vagyunk Szingapúrban, Hong-Kongban, Mianmarban, Vietnámban, Kambodzsában és Thaiföldön is. A jövőben várhatóan Kelet-Afrikában is komoly kihívások várnak ránk, előreláthatólag Kenyában, Nairobiban állítunk fel egy központot, és onnan kiindulva valósítjuk meg a programjainkat. De ez már nem az elmúlt húsz év, hanem a következő húsz eseményeihez kapcsolódik.

– *Mekkora szervezet ma a Szuverén Máltai Lovagrend?*

– A taglétszámunk 13 ezer fő. A Renddel együttműködő, a különböző programjainkban tevékenyen dolgozó emberek száma együttesen meghaladja a százezret, ez persze időről időre változik. Bár a munkánk értékét nehéz számszerűsíteni, egy átlagos évben 200-300 millió euró értékű segítségnyújtásról beszélhetünk.

– *Engedjen meg egy személyes kérdést: milyen indíttatásból lett Ön máltai lovag?*

– Európa sok országában generációkon, akár századokon átívelő hagyománya van annak, hogy egy család a máltai lovagrend érdekében dolgozik. Nemcsak országokban, konkrét családokban is kialakult ennek a hagyománya, és az enyém is ide tartozik. Apám a Rend tagja volt, nagybátyám ugyancsak, de a rendért tevékenykedett a nagynéném is, és innen kezdve sorolhatnám a felmenőimet. Ez a családi hagyomány nálunk még azokba az időkbe nyúlnak vissza, amikor Rodoszon húzódtott a Szuverén Máltai Lovagrend határa (1310-1522 között – a szerk.), sőt még az azt megelőző korszakról is beszélhetünk. Tehát én nemcsak úgy felfedeztem magamnak a máltai lovagrendet, én így nőtem fel. Személyes inspirációt Lourdes-ben kaptam, ahol sok ember kap indíttatást, és köteleződik el. Én is ott éreztem úgy, hogy muszáj részese lennem ennek a szervezetnek. Biztosan éreztem, hogy mi az Úr szándéka velem, mit kell tennem.

– *Személy szerint mit szeretne megvalósítani a Rend uralkodó nagymestereként? Melyik feladatát érzi a legfontosabbnak?*

– A hit iránti elkötelezettség javítása az első, mérhető eredményt pedig az jelent, ha sikerül növelni a szerzetesi hivatást választó rendtagok számát. Amióta a Rend elhagyta Máltát (1798-ban Napóleon, majd a brit hadsereg foglalta el a szigetet – szerk.), rossz idők következtek, és a tagok közül nagyon kevesen tettek hármass szerzetesi fogadalmat. Idővel a tagok száma nőtt, de a szerzetesi elkötelezettséget választók száma nem. Pedig ez alapvetően vallási rend, ez az alapja. Az első világháború előtt a szerzetesi fogadalmat tett lovagok száma csupán tizenegy volt, ez volt a mélypont. Amikor én csatlakoztam a Rendhez, abban az évben összesen hárman tettünk fogadalmat, és a szerzetesek száma még mindig nem érte el a harmincat. Most körülbelül hetvenen vagyunk. Az én személyes célom, hogy a Rend tagjai közül egyre többen tegyenek szerzetesi fogadalmat, és a fiatalok között is

egyre többen lépjenek erre az útra, ne csupán az özvegyen maradt idős emberek tegyenek fogadalmat. A fiatalítás mellett persze fontos a kiválasztás is, mert ha olyan kevesen jelentkeznek, hogy minden jelentkezőt el kell fogadni, az rövid idő alatt zavart okozna. Volt idő, amikor 300 jelentkező várta a felvételét, és akadtak közöttük szép számban huszonéves fiatalok is. Nagyon bízom benne, hogy sikerül a hit iránti elkötelezettséget úgy megerősíteni, hogy megnövekszik a szerzetesi életre elhivatottak száma. Ez az én személyes ambícióm.

– A kívülálló számára úgy tűnhet, mintha több Máltai Lovagrend létezne a világban, Magyarországon is több civil szervezet használja a Máltai Lovagrend megnevezést. Mi az álláspontja az olyan szervezetekről, amelynek tagjai ugyancsak máltai lovagoknak nevezik magukat?

– Először is, máltai lovagrend csak egy van, a többi szervezet nem az. Másfelől hízelgőnek is vehetjük, ha ilyen sokan akarnak utánozni minket. Mi ennyire vonzó bennünk, mi van nekünk, amit ők is ennyire magukénak szeretnének tudni? Vannak, akik máltai lovagoknak nevezik magukat, és jótetteket hajtanak végre, mások ugyancsak máltai lovagoknak mondják magukat, és bűncselekményeket követnek el, amit jelentenünk kell a hatóságoknak. Ez egy meglehetősen komplikált helyzet. Vannak szervezetek, amelyeket elismerünk, ilyen például a németországi Johannita Rend, amely a máltai lovagrend közvetlen utóda, csak éppen evangélikussá lett a 16. században. Tehát ők legitimek. Angliában is találunk legitim szervezetet, amely a mai napig a korona hű rendje. A világban sok olyan ember akad, akik egyszerűen csak szeretne lovagnak beöltözni, és az ezzel járó külsőségeket viselni. Az igazi vízválasztó az illető tevékenysége. Van, aki ifjúsági tábor szervez mozgássérült fiataloknak, és van, aki diplomata útlevelet állít ki magának. Az egyes szervezetek között könnyen különbséget tehetünk, ha megvizsgáljuk, melyikük mit tesz. De még egyszer mondom, a többiek csak utánozni próbálnak minket.

– Hányadjára jár Magyarországon?

– Ez a harmadik alkalom. 2009 februárjában az elnök úrnál tettem hivatalos állami látogatást, júniusban pedig az 1989-es események huszadik évfordulójának ünnepére voltam hivatalos. Most magánlátogatáson vagyok itt, a Lovagrend ifjúsági mozgássérült táborában. Ez egy hihetetlenül fontos tevékenysége a Rendnek, mert arra bátorítja a fiatalokat, hogy közös célokért együtt dolgozzanak. Ez a rendezvény a fiataloké, a jövőről szól. Jól esik látni, hogy olyan távoli helyekről is eljönnek, mint Libanon, vagy Amerika. De egyébként is szívesen jövök Magyarországra, mert a máltai tevékenység itt nagyon erős, sokkal járulnak hozzá a Rend munkájához. Még az is megfordult a fejemben, hogy más országokból elhozok ide néhány embert, hogy nézzék meg, mi történik itt – és tanuljanak belőle.

[A Máltai Hírek legfrisebb száma](#)